

UOT 821.581

Nərmin Fəyannum qızı Cahangirova
AMEA Nizami Gəncəvi adına Ədəbiyyat İnstitutu
Filologiya üzrə fəlsəfə doktoru
e-mail: nermincahangirova83@gmail.com

LU SİNİN HEKAYƏLƏRİNDƏ HƏYAT HƏQİQƏTLƏRİ

Xülasə: Çin ədəbiyyatının məşhur yazıçılarından biri də Lu Sindir. Lu Sin XX əsrin birinci yarısında Çində ədəbiyyatın və ictimai-siyasi fikrin inkişafı tarixinin ən mühüm simalarından biridir. “Silahlara”, “Ah Q-nun əsl tarixi” kimi əsərlərin müəllifi olan Lu Sin həmişə insanların problemlərini, cəmiyyətin çatışmazlıqlarını ədəbi kamilliyə çatdırmağa çalışıb. Yazıçı ədəbiyyatı ən yaxşı mübarizə üsulu hesab edirdi. O, hekayələrini danışıq nitqinə yaxın olan bay-xua dilində yazıb. Müəllif ənənəni inkar etmədən müasirliyi təbliğ edir və onun inkişaf edən cəmiyyət üçün əhəmiyyətini vurğulayır. Lu Sin həyatı boyu Çini yenidən qurmağa və onun sistemini dəyişməyə çalışsa da, heç vaxt heç bir partiyanın üzvü olmayıb. O, öz xalqının siyasi partiyalardan daha çox humanist ideyalar üzərində idarə olunmasını vurğulayırdı.

Açar sözlər: Çin ədəbiyyatı, Lu Xun, ənənə və müasirlik

Müasir Çin ədəbiyyatının, Çin ədəbi təfəkkürünün öncüllərindən hesab edilən, Qərbdə Lu Xun kimi tanınan, əsl adı isə Czou Şu Zen olan yazıçı ziyalı və varlı bir ailədə dünyaya gəlib. Czou Şu Zen babasını və atasını kiçik yaşda itirdiyindən məhrumiyətlər içində həyat keçirib, kasıblığı, çətinliyi bütün varlığı ilə tanısa da, təhsildən uzaqlaşmayıb, Qərb təfəkkürünə xüsusi maraq göstərmiş. Əsərlərinin birində həyat hekayəsini müfəssəl təsvir edən Lu Sin təhsil həyatına başlaması ilə bağlı maraqlı faktlardan bəhs edir: “Biz getdikcə elə yoxsullaşdıq ki, hətta mənim təhsil almağım üçün də heç bir vəsaitimiz qalmadı. Mən bir tacirin şəxsi katibi və ya pirkeşiyi (bizim kəndlərdə var-yoxdan çıxmış savadlı adamların uşaqları üçün bu adı bir yoldur) olmaq istəmədiyim üçün anam mənim yoluma bir qədər pul toplayıb pulsuz məktəb tapmağımı buyurdu” [1; s. 12].

Vərəm xəstəsi olan atasının ağır günlərinə şahidlik edən Czou Şu Zen həkimliyə maraq göstərdiyindən kolleci bitirdikdən sonra Çinq xanədanlığının təqaüdü ilə Yaponiyaya tibb təhsili almağa gedir. Ko Bun universitetinə daxil olur və çinli tələbələr üçün olan hazırlıq sinfində oxuyur. İlk essesini klassik Çin dilində yazsa da, bir müddət sonra sarayın simvolu olan atquyruğu saçını kəsir. Bu isə ruhunda azadlıq və mübarizlik duyğusunu daşıyan Lu Sinin gələcək ictimai- siyasi fəaliyyətinin ilk qığılcımları idi.

Yaponiyada bir il təhsil alan Lu Sin təsadüfi bir hadisə nəticəsində təhsilini yarımçıq qoyub yazıçılığa başlayır. Yaponiya-Rusiya müharibəsi ərəfəsində casusluq iddiası ilə edam edilən bir çinlinin taleyinin ətrafda heç bir reaksiya yaratmaması gələcək yazıçının dünyasını alt-üst edir. Xüsusən də çinli tələbələrin bu mənzərəyə laqeyd tamaşa etməsi onu silkələyir. Bu hadisə ilə bağlı “Silahlara”

kitabının ön sözündə yazır: “O vaxta qədər çinlilərlə çox da yaxın münasibətım olmamışdı. Bir gün dərstdən sonra boş vaxtımızda dünyanın bir çox yerində çəkilən şəkillərə baxarkən Çində çəkilən bir kadr gördük. Ortada əlləri arxadan bağlanmış bir adam vardı, ətrafında da onun kimi adamlar sırayla düzölmüşdülər.

Lakin bu insanların sifətindən az sonra həyata keçiriləcək hadisəyə nə qədər laqeyd və duyğusuz yanaşdıqları hiss olunurdu. Şəklin altında yazılmışdı ki, bu adam Yaponiya ordusunda Rusiya üçün casusluq etdiyi üçün həbs edilmiş və xalqa örnək olması üçün açıq bir yerdə hamının gözü qarşısında başı kəsilərək edam ediləcək. Ətrafımdakı çinlilər isə sanki mənzərədən həzz alırdılar” [1; s. 14].

Bu hadisədən sonra Czou Şu Zen dərk edir ki, Çinə nə təbib, nə də mühəndislər lazımdır, əksinə, Çinin incəsənətə, xəstə ruhların müalicəsinə daha çox ehtiyacı var. Tənqid edən, yıxan, yenidən yaradan və güclüyə boyun əyməyən bir sənət anlayışı Çini sağaldacaq, düşdüyü bələdan qurtaracaq. . . Yalnız incəsənətin gücüylə Çin xalqı layiq olduğu müasir insana nail ola bilər. Buna görə də o, tibb təhsilindən imtina edir və qələmə sarılır. Bir müddət Tokioda yaşayan gənc yazıçı Jul Vernin romanlarını, eləcə də rus və Şərqi Avropa hekayələrini Çin dilinə tərcümə edir, ədəbiyyat, dini baxışlar, ictimai-sosial məsələlər haqqında məqalələrlə çıxış edir. 1911-ci il “Sinxay” inqilabı və mütləqiyyətin devrilməsi ilə ümidlənsə də, bu hiss yavaş-yavaş çarəsizliklə əvəzlənir. Çünki ümid etdiyi respublikanın arzuladığı insan modelini yaratmaqda aciz olduğunu dərk edir. Burjuazianın rəhbərlik etdiyi yeni Çin hakimiyyətində insanlar yenə ac-yalavac, çarəsiz yaşayır, feodal boyunduruğunda əzilməkdə davam edirlər. İllər ərzində baş verən çoxsaylı qətlilər onu tamamilə bu cəmiyyətdən uzaqlaşdırır. Lakin 1919-cu ildəki hadisələr – 1917-ci il oktyabr inqilabının dalğası olaraq başlayan antiimperialist 4 may hərəkatı Çin cəmiyyətini bütünlükdə əhatə edərək ədəbiyyatda da inqilabi ideyaların genişlənməsinə təkan verdi. Czou Şu Zen mədəni inqilab edən ziyalıların başında dayanırdı. Bilavasitə “4 may hərəkatı”ndan əvvəlki illərdə və sonrakı dövrdə Lu Sinin siyasi şüurunun təşəkkül tapdığını görürük. O, xalq zülmədən, əvvəllər düşündüyü kimi maariflə deyil, yalnız fəal mübarizə nəticəsində azad etməyin mümkün ola biləcəyi kimi bir həqiqəti başa düşür və 20-ci illərin ikinci yarısında Mao Tse-dunun onu adlandırdığı kimi “əqidəcə kommunist” olur. İnqilab ədəbiyyatında aktiv surətdə iştirak etməyə başlayan Czou hakim dairələrin istifadə etdiyi “ven-yan” dilinə qarşı çıxır, danışq dilinə və geniş kütlənin dilinə uyğun olan “bay-xua” dili uğrunda mübarizə aparır.

XX əsrin əvvəllərində Çinin təkə idarəetmə sistemində deyil, mədəni sahələrində də dəyişikliklər müşahidə edilirdi. Ölkə çətin bir dövr keçirir, üsyanlar və etirazlar alovlanırdı. Belə bir gərgin ictimai-siyasi şəraitdə inqilabi ideyalar daşıyan, sadə kütlələrə xitab edən mətnlər yazmaq cəsarət tələb edirdi. Baş verən hakimiyyət dəyişikliyindən, inqilabdan ruhlanan Czou Şu Zen ilk hekayələrini məhz bu məqamlara toxunaraq qələmə almışdı. Çinin danışıq dilində - bayxua dilində çap edilən, Çin adətləri və feodal münasibətlərinin tənqidinə həsr olunan hekayələr böyük əks-səda doğurur və Czou Şu Zeni tanınmış yazıçıya çevirir. Bu hekayələr həmçinin Lu Sin imzası ilə nəşr olunan ilk bədii nümunələr idi – bu illərdə o, anasının soyadından olan Lunu özünə təxəllüs seçmiş və bütün yaradıcılığını bu adla davam etdirmişdir. Esse və şeirlər kitabları olsa da dünya ədəbiyyatında Lu Sin daha çox hekayə müəllifi kimi tanınır.

Lu Sin hekayə və povestlərini demək olar ki, “əqidəcə kommunist” olmadığı dövrdə, yəni 1918-1926-cı illərdə yazmışdır. O, sadə insanların məruz qaldıqları zülmərə, işgəncələrə dözə bilməyib azadlıq uğrunda mübarizəyə qalxacağına inanırdı. Lu Sinin hekayələrinin qəhrəmanları ağır işdən, aclıq və yoxsulluqdan ümitsizliyə qapanan adi işçilər, əksər hallarda kəndlilər, ziyalılar idi. Məmurular xalqın nə qədər kasıb olduğunu görmək istəmir, texnoloji inkişaf və tərəqqi əsrinin əvvəlində əhalinin əksəriyyətinin tamamilə savadsız olduğuna heç əhəmiyyət vermirdilər. Əsrlər boyu mövcud feodal sistemi uzun müddət idi ki, inqilabi dəyişikliklərin həyata keçirilməsini məcbur edirdi. Lu Sin əsərlərində bunu bildirən ilk müəlliflərdən biri idi. Məhz o - Lu Sin xalqın səsinin duyulduğu mətnlər ortaya çıxarmaqla diqqət cəlb etmiş, diqqətdən qaçan bu məsələyə münasibət bildirməyə müvəffəq olmuşdu.

Xüsusən də yazıçı “Kun İ-szi”, “Dərman”, “Bir dəlinin gündəliyi”, “Kiçik bir hadisə” hekayələrində xalqın çətin həyatına nüfuz edir, onların kədərli talelərini qələmə alırdı. Lu Sin sadə bir çinlinin mürəkkəb daxili dünyasını ortaya qoyur, ən adi, heç bir özəlliyi ilə seçilməyən insanın necə dərin düşüncələrə sahib olmasından bəhs edirdi.

Bu məqam mənəvi-əxlaqi davranışların təbliğinə həsr olunmuş “Kiçik hadisə” hekayəsində daha qabarıq verilmişdir. 1917-ci ildən bəhs edən hekayədə təsadüfən baş vermiş əhvalat nəticəsində adi bir arabaçı yaxşı geyimli ziyalıya həyatının dərslərini verir. Hekayədə iki insan tipi qarşılaşdırılır. Heç kəsə qayğı göstərməyən və bunu reallıq olaraq qəbul edən, bu əqidə ilə yaşayan orta təbəqəli ziyalı və təhsilsiz, dünya təcrübəsi olmayan arabaçının qayğıkeş davranışları iki əks qütb kimi mənalandırılır. Rikşaçı işini itirməkdən qorxmada yolda əzilən qadına kömək etməyi özünə borc bilir, səyahət edən orta təbəqəli ziyalı isə əvvəlcə bu insanlığa qarşı çıxsa da, sonradan səhvini anlayır və davranışları haqqında düşünməyə başlayır. “Bu bir neçə il ərzində baş vermiş bütün müdrik

məmurluq və hərbi rəşadət nümunələri uşaqlıq çağlarımda oxuduğum “Müəllim dedi. . . Şeirlərdə deyilir. . .” sözləri kimi xatırımdan silinmişdir. Bu kiçik hadisə isə gözlərimin qarşısında dayanıb məni utandırır və daha yaxşı olmağa məcbur edir; o mənim mərdliyimi daha da möhkəmləndirir və ümidimi artırır” [1; s. 37].

Yazıçı açıq şəkildə Çində baş verən hadisələrin, inqilabi-siyasi məsələlərin insan psixologiyasına təsirinə toxunurdu. Mövcud cəmiyyətdə mərhəmət hissini yox edilməsi, daha çox öz mənafeyini güdən insan nəslinin yetişməsi müəllifi narahat edən əsas məsələlərdən idi.

“Kun İ-szi” hekayəsində bir neçə dəfə vəzifə tutmaq üçün imtahan verən, lakin buna müvəffəq ola bilməyən gəncin taleyindən bəhs edilir. Çoxsaylı hadisələrlə üzləşən bu gənc indi orta yaşlarına gəlib acınacaqlı həyat sürür, dilənçilik və oğurluq edir. Bir şərabçı dükanında müntəzəm olaraq işdən sonra oraya gələn yerli zəhmətkeşləri güldürməklə məşğuldur. Bir gün o yoxa çıxır, təhkiyəçi onun oğurluq üstündə tutulduğunu və şikəst qaldığını öyrənir. Bu hadisədən sonra yarımcan olan Kun İ-szi dükanda yalnız bir dəfə görünür, gülüşlərlə müşayiət olunur və sonra tamamilə yox olur.

Kun İ-szinin adı da cəmiyyətin ona münasibətini əks etdirirdi. Çünki qəhrəmanın, sadəcə, soyadı var, adını təşkil edən heroqliflərin isə heç bir mənası yoxdur, halbuki uşağa mənası olmayan ad verilməsi Çin mədəniyyətinə xas deyildi. Hekayədə bu məsələyə xüsusi diqqət yetirilir: “Onun familiyası Kun idi və kim isə məktəb yazılarından Kun heroqlifi ardınca gələn birinci iki mənasız heroqlifi götürüb ona Kun İ-szi ləqəbini vermişdir” [2; s. 12].

Lu Sin “Kun İ-szi” hekayəsində əsas obraz - Kun İ-szini konfutsi əxlaqının, keçmişin qalıntısı kimi təqdim edilir. Özünü hər kəsdən üstün sayıb, intellektuallığı ilə seçilməyə çalışdığından ətrafının istehzal təbəssümünə məruz qalan obrazın fikirləri ilə əməlləri üst-üstə düşür. Kun İ-szi konfutsiliyi təbliğ etsə də, oğurluq etdiyi üçün ayaqlarından olur. Yazıçı qərara gəlir ki, konfutsi əxlaqı onun kimi insanlar üçün heç bir məna ifadə etmir və bu cəmiyyətdə onlara yer yoxdur.

Kun İ-szi qədər ətrafındakı insanlar da Lu Sinin tənqid hədəfində idi. Günahı nə olursa olsun, insan faciəsinə laqeyd yanaşan, münasibət bildirməyən şüursüz, duyğusuz cəmiyyət nümayəndələri hekayələrdə olduqca real təsvir edilirdi. Kun İ-szinin günlərdir içki içməyə gəlmədiyini görə çayxana sahibi onun öldüyünü düşünərək adını borc siyahısından silir və bu insan tamamilə yaddan çıxır. İçi boş, hissiz insanların ölümü belə laqeydliklə qarşılması, etinasızlığı Lu Sini həddən artıq narahat edirdi. Məqalələrinin birində müəllif yazır: “Mən həyatı yenidən canlandırmaq və bu həyatı yenidən qurmaq məqsədilə novellalar yazmağa başladım. Buna görə də mənim bütün mövzularım xəstə

cəmiyyətimizin bədbəxt insanların məişətilə bağlıdır. Bu insanların dərd və xəstəliklərini yazmaq məən onları sağaltmaq və əsərlərimin gücü ilə cəmiyyəti yenidən qurmaq istəyirdim”.

Lu Sin bütün hekayələrində zülm səltənəti olan Çin kəndini işıqlandırır. Kənd həyatında isə feodal əxlaq qanunları hökm sürür və hər kəs də bu qanunlara tabe olmaq məcburiyyətindədir. “Dərman” hekayəsində də hadisələr belə kəndlərdən birində baş verir. İnqilabçı Syanın edamı və vərəm xəstəsi Syao-Şuanın ölümündən bəhs edilən hekayədə avam, avam olduğu qədər də laqeyd Çin insanı tənqid hədəfi seçilir. XX əsrdə yaşasalar da, insan qanına batırılmış kömbənin vərəmi sağaldacağına inananlar, kiçik pul mükafatı müqabilində gənc qohumunu satan xainlər hekayədə öz əməlləri ilə öyünür və daha xoşbəxt gələcək yaşayacaqlarına ümid bəsləyirlər. Bu korluğun acı nəticələri ilə hekayənin sonunda tanış oluruq - minillik mif dağılır, gənc Syao-Şuan inqilabçı Syanın qanına batırılmış kömbə yesə də ölür. Avam insan kütləsi yalnız itirir, lakin hələ də qəflət yuxusundadır. Yazıçı onları ayıltmağa çalışır, mübarizəyə çağırış ruhunda əsərlər yazırdı. Elə ilk hekayələr toplusunu “Naxan” – döyüş çağırışı adlandırması da təsadüfi deyildi.

Yazıcının yenə də eyni mühitdən bəhs edən, zülmətə qər q olmuş cəmiyyətin təsvir və tənqid edildiyi “Sabah” adlı təsirli bir hekayəsi var. İnqilabların baş verdiyi, iğtişaların getdikcə alovlandığı dövrdə Luçjan qəsəbəsi müəllifin sözləri ilə desək “öz sakitliyi ilə məşhur idi”. Belə bir kəndin sakitliyini isə Şan-sının oğlunun xəstəlik nəticəsində ölməsi pozur. Xəstə övladına görə narahat olan, əziyyətli günlər keçirən qadın onu falçıya baxdırmaqla, nəzir verməklə sağaltmağa çalışır. Hekayədən götürdüyümüz parçada isə yazıcının baş verənlərə münasibətini aydın görmək olar. “Şan-sı avam bir qadındır və “bəlkə” kəlməsinin arxasında nə qədər qorxunc bir təhlükə gizləndiyini başa düşmürdü. Doğrudur, bu “bəlkə” üzündən bəzən pis şey xoşbəxtliklə nəticələnirsə də, əvəzində nə qədər yaxşı işlər fəlakətlə qurtarır” [1; s. 32]. Həkimə apardıqda isə artıq çox gec olur və uşağın həyatını xilas etmək mümkün olmur. Lu Sin düşünürdü ki, mövcud cəmiyyəti nə qədər tənqid edərsə, onun səhvlərindən nəticə çıxarıb inkişaf etməsi daha sürətli olar.

Yeni bir gün, daha düşüncəli, daha da açıqfikirli cəmiyyət arzusu Lu Sinin əksər hekayələrinin əsas ideyasını təşkil edirdi.

Lu Sini bütün xalqa tanıdan və sevdiren isə “Bir dəlinin xatirə dəftəri” hekayəsi olur. İlk dəfə 1918-ci ildə “Yeni gənclik” (“Sip-tsin-nyan”) jurnalında çap olunan “Bir dəlinin xatirə dəftəri” hekayəsi yazıldığı dövrdə böyük əks-səda yaratmış, müəllifinə böyük şöhrət gətirmişdir. “Bir dəlinin xatirə dəftəri” Çində iğtişaların artdığı və Rusiyadakı inqilabın milli azadlıq mübarizəsinə ilham verdiyi bir vaxtda yayımlanmışdı. İdeologiya yönümlü bir ədəbi əsərin ağırlığını

və gücünü başa düşmək üçün Çində ənənəvi olaraq yazılı sözə verilən əhəmiyyəti təsəvvür etmək lazımdır” [3; s. 3].

“Bir dəlinin xatirə dəftəri” şizofrenik bir xəstənin gündəlik qeydlərindən ibarətdir. Hekayə ağır xəstəlik keçirmiş bir gəncin gündəliyinin tapılması və oxunması ilə başlayır. Burada hər şeydən şübhələnən, heç kəsə inanmayan, ətrafındakıların hərəkətlərini müxtəlif cür yozan xəstə bir insanın düşüncələri ilə tanış oluruq. Hekayənin nə girişində, nə də gündəlik qeydlərdə onu bu hala gətirən səbəblərdən bəhs edilmir, eləcə sonluq da bizim üçün qeyri-müəyyən qalır. Müəllif yalnız cəmiyyətin qüsurlarına yönəlir, sosial problemlərin insan psixologiyasında açdığı yaralara köklənir.

Metoforik çalarlarla zəngin hekayə Lu Sinin yaşadığı dövrün acı reallıqlarını üstüörtülü şəkildə oxuculara çatdırmaq məqsədi daşıyırdı. Konfutsiliyə qarşı çıxan, insan şəxsiyyətini hər dəyərdən yüksək hesab edən Lu Sin insanı əzən, mənəviyyətini yox edən dəyərləri qəbul etmirdi. Klassik ədəbiyyatda doğruluq, insansevərlik kimi keyfiyyətlər tez-tez xatırlansa da, böyüklərə itaət etməyi, haqsız belə olsalar qarşı çıxmamağı təlqin edən məqamlar da kifayət qədər idi.

“Keçmişdə insanları tez-tez yeyərmişlər: tarixdən dumanlı da olsa xatırladım. Marağımın öhdəsindən gəlmək üçün tarix kitabını açdım, kitabda tarixlər yox idi, ancaq hər səhifə konfutsiliyin məlum “insanlıq”, “ədələt”, “mənəviyyət” və “fəzilət” sözləri ilə doldurulmuşdu. Mən hələ də yuxuya gedə bilmirdim və bütün gecə kitabı çox diqqətlə oxudum, birdən sətirlərin arasında gizlədilmiş ismarıqları görə bildim – “hannibalizm”. Bu sözlər sanki zarafatçılıqla mənə baxır və lağ edirdilər.

Mən də insanam və mənə yemək istəyirlər!” [3; s. 25].

Təbii ki insanı müstəqil, arzu-istəkləri, seçimləri olan şəxsiyyət kimi qəbul etməyən bu dəyərlər yenilikçi Lu Sinin qəlbində inqilab eşqini gündən-günə qüvvətləndirirdi. Konfutsiliyin Çin cəmiyyətinin inkişafına olan təsirini görəndə müəllif ondan xilas olmadan irəliləmənin mümkünsüzlüyünü, Çinin müasir ölkəyə çevrilməyəcəyini dərk edirdi. Lakin Lu Sinin yaradıcılığını və bioqrafiyasını nəzərdən keçirərkən bir cəhət diqqəti çəkir ki, o, konfutsiliyi, ənənəni tamamilə inkar etmirdi. Lu Sin ənənə və yeniliyi birləşdirməyi, klassika və müasirliyi bir müstəvidə görməyi arzu edirdi və Çinin modernləşməsi üçün başqa yolun olmadığını dərk edirdi.

Fikrimizcə, hekayənin bu qədər kəskin boyalarla verilməsi də bu səbəbdən idi. Hekayə boyu vurğulanan və insanda bu cəmiyyətə ikrah hissi oyadan hannibalizm məqsədli olaraq seçilmiş bir anlayış idi. Lu Sinin qeyd etdiyi hannibalizm, əslində feodalizmin hökm sürdüyü, insanın insan yerinə qoyulmadığı, köləliyin baş aldığı cəmiyyətə verdiyi şərti ad idi. Güclülərin zəiflər

üzərində hökmran olduğu cəmiyyətdə gücsüzlərin yalnız itaət etdiyi müddətdə yaşama haqqına sahib olması yazarı çox düşündürür və mədəni-inqilabi mübarizəsinin əsas hərəkətverici qüvvəsinə çevirir.

Lu Sin istər bu, istər də digər hekayələrində cəmiyyəti bu bələdan təmizləməyi məqsəd seçərək gücü, qüdrəti, zənginliyi deyil, insanlığa xidmət edən, insanı mənən ucaldan keyfiyyətləri təbliğ edirdi. Təbii ki, yalnız mərhəmət, sevgi, dostluq, ədalət kimi yüksək dəyərlər üzərində qurulan cəmiyyət azad, modern düşüncəsi və dinamikliyi ilə ölkəni irəli apara bilər.

Lu Sin bütün əsərlərində Çini yenidən qurmağa, sistemi dəyişməyə cəhdlər göstərir, lakin reallıqlar onun ümidlərini alt-üst etdikcə ruhdan düşürdü. Məhz bu səbəbdən də o, "4 may hərəkəti"nin aparıcı qüvvələrindən olmasına baxmayaraq, heç zaman nə kommunist partiyasına, nə də başqa birinə üzv olmamışdı. Lu Sin xalqının siyasi partiyalarla deyil, humanist ideyalarla idarə olunmasına daha çox önəm verirdi.

Ədəbiyyat siyahısı:

1. Sin, Lu. A-künün əsl tarixçəsi. - Bakı: Azər nəşr, - 1959.
2. Sin, Lu. Hekayələr. - Bakı: Azər nəşr, - 1956
3. Эйдлин, Л. Лу Синь. Повести. Рассказы. Пер. с китайского. — М. , - «Художественная литература», - 1971

Нармин Фейаннум кызы Джахангирова ПРАВДА О ЖИЗНИ В РАССКАЗАХ ЛУ СИНЯ

Резюме: Одним из известных писателей китайской литературы является Лу Синь. Лу Синь является одним из самых важных фигур в развитии литературы и общественно-политической мысли Китая первой половины XX века. Как автор книги «К оружию», «Истинная история А-кью» Лу Синь всегда стремился довести проблемы людей, изъяны общества на литературном уровне. Писатель считал литературу лучшим методом борьбы. Он писал свои произведения на языке бай-хуа, близком к разговорной речи. Автор новаторски продвигает современность, не отрицая традиции, и подчеркивает ее важность для развивающегося общества. Хотя Лу Синь на протяжении всей своей жизни пытался восстановить Китай и изменить его систему, он никогда не был членом какой-либо партии. Он больше акцентировал внимание на управление людьми гуманистическими идеями, а не политическими партиями.

Ключевые слова: китайская литература, Лу Синь, традиция и современность

Narmin Fayannum qızı Jahangirova TRUE
ABOUT LIFE IN STORIES OF LU SIN

Summary: One of famous writers of Chinese literature is Lu Sin. Lu Sin is one of the most important figures in the development of literature and social- political idea of China of the 1st half of the XX century. Lu Sin always tried to bring problems of people and society to perfection. The writer considered literature as the best method of struggle. He didn't deny tradition and emphasized its importance for the developing society. He wrote his stories in the language close to the speaking. Though Lu Sin all his life tried to reestablish China and change its system he wasn't a member of any party.

Key words: Chinese literature, Lu Sin, tradition and modernity

Məqalənin redaksiyaya daxil olma tarixi: 25.04.2022

Məqaləni çapa tövsiyə edən sahə redaktorunun (və ya üzvünün) adı: filologiya elmləri doktoru, professor Gülşən Əliyeva-Kəngərli